

Sárospataki

Iszsági Közlöny

.....

Főszerkesztő:

Társzerkesztők:

Felelős szerkesztő:

Újszászy Kálmán Bartalos István, Horkay László, Harsányi István Benke Kálmán

Egs. Zombori Mányi'n urlánynak

Helyben

isjtették. — Ady Endre—Bathó János:
Az Úr érkezése... (Ének.) — Radványi
Sándor: Szent karácsony. (Vers.) —
Tábortűz mellől. — Szigethy Ferenc:
A falu és a temető: (Vers.) — Dr. Gulyás
József: Madách, az önzetlen munka köl-
tője. (Folyt. köv.) — Bartalos István:
István: Öcsémhez. (Vers.) — Senex:
Nyaklánc. — Mauks László: Más a nóta.
(Vers.) — Horkay László: Karácsonyi
vályakozás. — Bartalos István: Fata-
lizmus. (Vers.) — Senex: Piros tintá-
val... — Irodalom és kritika. — Diák-
adomák. — Hírek. — Szerk. üzenetek.
Hirdetések.

Kollégiumi Levél
Sárospatak

Megjelenik július és
augusztus kivételé-
vel havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:
Félévre — 20.000 K.
Egy példány 4.000 K.

XLI. évfolyam.

December hó.

1925.

Csicsery József

cserépkályhaüzeme

Sárospatak

mely Zemplénavarmegyében
a legrégebb és legnagyobb.

∴ Alapított 1902-ben ∴

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-
álló kaolinból a legújabb modern stíl-
ben és kivitelben mindenféle színben
és nagyságban cserépkályhákat, kan-
dallókat és takaréktűzhelyeket. - To-
vábbá ócska kályhajavítások, átra-
kások vidéken is gyorsan és pon-
tosan eszközöletnek.

Kályhámért 10 évi Jótállást vállalok!
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaörség szállítója!

Cím:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

Sárospataki

Iszsági Közlöny

XLI. évfolyam.

December hó.

1925.

Főszerkesztő : Újszászy Kálmán
Társzerkesztők : Bartalos István, Horkay László, Harsányi István
Felelős szerkesztő : Benke Kálmán

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában! Ámen.

Mert elfelejtették.

Gyermeki hangulatú, kedves emlékezések között várjuk most is a nagy ünnepet, az Ige megtestesülését. Elhal egy percre az egész világ zaja s megszólalnak azok a kedves szavak, amikre ez az ünnep tanított meg egykor: „dicsőség, békesség, jóakarát.” Gyermeki emlékek töltik el a szívet s úgy tetszik, mintha hallanám azt, amit régen, nagyon régen egyszerű szavakkal tanultam a karácsonyról. „Vártak a régiek századokon keresztül, Róla beszéltek szüntelen és mégis mikor eljött, nem ismerték meg, mert mással voltak elfoglalva... mert elfelejtették.” Az övéi közé jött és nem fogadták be.

Úgy eszembe jut mindig az adventi gondolatok között. Mióta várunk mi is, jaj milyen régen. Soha semmi reményünk nem volt, csak az, hogy eljön, aki magára veszi bűneinket, aki megszabadít, aki megvált. Mert Megváltó kellett mindig a mi örök adventet élő életünknek, más nem segíthetett soha sem. És mégis hányszor nem ismertük Őt, mert elfelejtettük. De sok figyelmeztetőnk van már ma! Nemcsak a múltunk, de térképünk, kereső vergődő lelkünk. Tudunk-e mégis elfelejtkezni?!

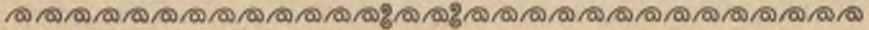
Adventi napjainkban halljuk az idők múlásából ezrek imáját „Jöjjön el!” s hozzáfűzzük, „Taníts minket úgy

számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk,“ hogy megismerjünk.

Jövel óh Uram, aki mindig itt voltál, aki mindig velünk vagy, légy most már benne a Te örök adventet élő magyarjaid szívében!

Benke Kálmán

felelős szerkesztő.

A Sárospataki Theologiai Ifjúságnak ajánlva.

Az Úr érkezése . . .

Ádý Endre.

Bathó János.

Andante, religioso.

Mi - kor el - hagy - tak, Mi - kor a lel - kem ros - ka - dox - va vit - tem,

Csem - de - sen és vá - rat - la - nül át - ő - lelt az Is - ten.

Nem jött har - so - ná - val, Ha - nem jött né - ma i - gaz ő - le - les - sel,

Nem jött szép tű - zes nap - pa - lon, de há - bo - rus éj - lel

És meg va - kul - tak hí - ú szo - me - im, Meg - halt if - jú - sá - gom,

De őt, de őt, a fé - nyest, nagy - szo - rú - t Mind - ő - rök - re lá - tom.

Szent karácsony.

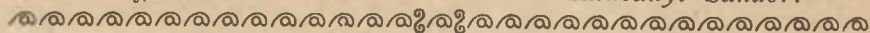
Szent karácsony, örök szeretet,
 Melengsd a tépett szíveket.
 Hints reájok csöppnyi meleg fényt . . .
 Támaszd fel az éltető reményt!

Szent karácsony, örök Bethlehem . . .
 Ragyogjál át az én lelkemen.
 Melengess meg, mert fáradt vagyok,
 . . . Az élet, csak sebeket adott.

Szent karácsony: szívem vágya vagy!
 . . . Kis Jézuska velem is maradj.
 Adj nekem is egy kis meleget:
 Óh te áldott örök szeretet.

Kótaj, 1925.

Radványi Sándor.

Tábortűz mellől.

(Töredék egy öreg cserkész naplójából.)

A tábortűz lángja már csak lassan lobog. Végso erőfeszítéssel körülölel még egynéhány kis fadarabot, amelyek valahogyan kívül kerültek eddig a tűzén és azok sírva adják át magukat, hogy maguk odaadásával életet adjanak a haldokló tűznek.

Cserkészfiúk ajkán is mindig szomorúbb nóták fakadnak, egyre halkul a dal; a magyar vigasság és a magyar fájdalom végig játszott és zokogott már a szívek húrján, . . . a lélek elfáradt s a test pihenni vágy.

Zümmögve száll az utolsó ének:

Csend lett már mindenütt
 Éj borúlt a tájra,
 Egyedül világít
 Tábortűzünk lángja.
 Cserkészek készülnek
 Éji pihenőre,
 Szívéket kitérjék
 Istenük elébe.

Száll . . . száll az ének Öreg Duna hömpölyögve viszi hullámain a főváros felé, a sziget fái csöndesen bólogatnak rája, odafent az égen piciny kis csillagok mosolyognak le a földre.

A táborban parancsszavak hangzanak, sorakozó, tisztelgés az aláereszkedő zászló előtt, ima, majd lassan, nyújtva, úgy mint odahaza, megszólal az este örökszép dicsérete:

Krisztus, ki vagy nap és világ,
Minket sötétségben ne hagyj . . .

Olyan gyönyörű szép ez a jelenet, mikor tizenhat magyar ifjú, nem gyermek többé, hanem ifjú, napbarnított arcú, feltört kezű, erős magyar ifjú, pataki diák valamennyi, éneket énekel mindenek világságának a Krisztusnak!

Azután ennek is vége. Megzendül a tábor kürtje s a takarodó bűgását messze verik vissza a pillisi hegyek. Jaj, milyen erős hangja van egy ilyen kürtnek! Monostoron fölfigyel rá a pásztor, a gödi nyaralók szobáiban meghal egy pillanatra a beszélgetés és a kürtnek hangja száll, beleütődik a váci székesegyház ablakába, megkerülgeti a visegrádi romokat, százados tölgyek, vizparti fák és hosszú jegegyék csodálkozva figyelnek fel rá a sötétben. — Igen, ez a kürt az Esze Tamás lelke, hangja az Esze Tamás rettenetes erős hangja, az a tizenhat fiú pedig egytől-egyig az Esze Tamás derék katonája, akik most készülnek a döntő harcra.

. . . Csend lett már mindenütt. Pihen a tábor és a tábortűz parázsa mellett messze néz az éjszakába az őr. Hosszú botját beleszúrja a földbe, két kezével erősen megmarkolja, reá támaszkodik és néz . . . Távolból a vaci Dunapart lámpái látszanak, amerre Budapest van, fényes-fehér az ég alja . . . s az őrálló figyel és néz. Lelkében zsoldárok hangja keveredik szívindító magyar dalokkal, háromszínű zászló képe az áldott vezérével, előtte pislog csöndesen, titokzatosan a parázs . . . A tábor őre belenéz a parázsba és a parázs beszélni kezd. Edes, szép mesét mond, amely arról szól, hogy volt egyszer egy nép, amely elindult magának hazát keresni és talált is szépet, nagyot. Megszerezte nehezen, vére hullásával és boldog volt, mert szép volt a hazája. Voltak egek felé törő bércei, melyeknek tetejéről örök hó csillog alá, rohanó folyói, amelyek nem türték hátukon a hajó-igát, völgyei szépek, erdei nagyok. Volt hatalmas pusztája, gazdag rónasága . . . És — itt már szomorú a mese — egyszer csak felfordult a világ, nemzetek támadtak nemzetek ellen, harcolt ez a kis nép is becsületesen, de jaj, elbukott! Hegyeit elvették, folyóit elvették, aranyát elvették, ezüstjét elvették, mindenét, ami kincse csak volt, elvették . . .

Tábortűz parázsa mellett messze néz az éjszakába az őr és hallgatja a mesét, amit a parázs mesél. Két kezével erősebben markolja a hosszú botját és néz. És amint néz, tágranyitott nagy szemekkel, csak kicsordul onnan egy könny, egyik nyomában a másik, aztán a harmadik; nagy, nehéz zokogás szaggatja az őr mellét és leborul a földre, az édes magyar földre, amely még az övé s amelynek ő az egyik őrállója és csókolja sírva a rögöt, az áldott magyar rögöt . . . A rög pedig megszólal — óh a magyar rögnek is van szava, csak tudni kell meghallani — dübörgés hallatszik a méhéből katonák támadnak az édes anyaföldből, riadó kürtje szól mindenütt az országban és . . . a rög folytatja tovább a parázs meséjét . . . és a mese már nem szomorú . . . és a mese már nem mese többé, hanem szent reménység, áldott igazság, amelyet minden magyar

hiszve hisz és várva vár. Visszaszerzi nehezen vére hullásával, amit egykor elvesztett és boldog lesz újra, mert övé lesz a régi hazája. Övé az egek felé törő bércek, melyeknek tetejéről örök hó csillog alá, a rohanó folyók, melyek nem tűrik hátukon a hajó-igát, övé a völgy, az erdő, a puszta, a rónaság . . .

A cserkész hallgatja, hallgatja a föld meséjét és leszakad a szívéből minden bánat. Feláll, kezeit kitarja, mintha meg akarná ölelni nagy öleléssel a hazát. — Hosszú botját újra földbe szúrja, két kezével megmarkolja erősen, belenéz az éjszakába — a magyar éjszakába, ahol ő már világosságot látott . . . és néz és figyel magyar hazának magyar őrállója, a magyar cserkész.

~~~~~

*A falu és a temető.**

*Tél van, unalmas, szürke óra
És én egy dombról nézem őket:
A falunak s a temetőnek
Oly egyforma egész valója.*

*Ott bús kis lörpe há ak sorja,
Itt behorpadt alacsony sírok,
Rajtuk nyárközben virág nyilott
S ott virág nyílt az ablakokba.*

*Most vastag fehér hó takarja
Mindakettőt szelíden, lágyan,
Hogy hosszú, békés, mély ólmában
Senki, semmi meg ne zavarja.*

*És ott is, itt is ember alszik —
A temetőben tán mélyebben —
De tán nincs is különbség ebben,
Ahogy ez így külsőre látszik.*

*És ahogy nézem együtt őket,
Szinte már, már magamtól kérdem
Miért is hívják külön néven
Azt falunak, ezt temetőnek?!*

Szigethy Ferenc.

* Mutatvány a szerzőnek most megjelent Vidéki Versek c. kötetéből.

Madách, az önzetlen munka költője.

Irta: *Dr. Gulyás József.*

(Folytatás.)

Az áiomjelenetek *második* csoportjába azok a színek tartoznak, amelyekben Ádám a közért dolgozik. Itt tehát alkalma van az önzetlen munka érvényesítésére, de keserűen tapasztalja, hogy embertársai nem értik meg, sőt munkájával együtt magát is megbuktatják. Így bukik a Miltiades-színben, pedig abban a millióknak akart érvényt szerezni; a Tankréd-jelenetben is, pedig ott a keresztyénység magasztos eszméje mellett vont kardot; így a Danton képben, pedig ebben az egyenlőség, testvériség, szabadság eszméjét védelmezi, hasonlókép a londoniszínben, pedig ebben szabad versenyt nyitott az erőknak, de e szabad versenyt kiki egyéni önzésre használja fel. Ide sorozhatjuk az úri jelenetet is, mikor Ádám ki akar törni a föld vonzóköréből, de a milió törvényei: föld erői, melyről már a III. színben is szó volt, nem engedik.

Mit látunk tehát? Azt, hogy az első csoportbeli színek szerint a tétlen nyugalom nem kell a nagy embernek. Mintha Széchenyi szavát hallanók itt: csak a gyenge szereti önmagát, az erős nemzeteiket hord kebelében. A második csoportbeli színek tanulsága szerint pedig a nagy eszmék s nagy tettek nem sikerülnek a tömeg embereinek gyöngesége folytán. Ez a nagy ember tragédiájának egyik része. De mégis előbbre vitték az eszmék az embernemet! Tökéletesebb lett az emberiség. Csakhogy jön egy borzasztó szín a mű végén, az eszkimó-jelenet. Ez lehervaszt Ádámban minden reményt. Ez a nagy ember tragédiájának másik, a súlyosabb része. Kínos töprengések között kérdezi: való-e az álomkép, vagy nem? Már megbékült azzal a gondolattal, hogy a cél megszűnt a dicső csatának,

A cél halál, s az élet küzdelem
S az ember célja a küzdés maga.

Sőt az úri jelenetben ezt mondja:

Óh Lucifer, vezess földemre vissza,
Hol oly sokat csatáztam hasztalan,
Csatázom újra és boldog leszek.

Az Úr szava is küzdésre s munkára buzdítja:

Karod erős, szíved emelkedett.
Végtelen a tér, mely munkára hív.

Az angyalok kara is így zeng hozzá:

Tégy bátran hát és ne bánd, ha
A tömeg hálátlan is lesz,
Mert ne azt tekintse célul,
Önbecsét csak, ki nagyot tesz.

De az eszkimó-jelenet hatása ott ég, ott susterog Ádám lelkében, azt a végjelenetet nem tudja feledni. Az Úrtól a 3 kérdés közt égő vágygal kérdezi, élni fog-e lelke a síron túl is, vagy nem. Az Úr kitérőleg felel, de vigasztalásul mondja: küzdj és bízva bízzál!

Mi tehát ezek után a földi élet célja? Szerintem *a boldogság, amelyért, miután Ádám elhagyta az Urat, küzdeni kell. Küzdes nélküli boldogság nem igazi boldogság: beleun az ember. S ebben a küzdelemben társa az embernek a nő is, mint az volt a paradicsomi boldogságban. Azért mondja Ádám az úrban:*

*Szerelem és küzdelem nélkül mit ér
A lét?*

Ez az egyik megállapításom. A másik Úr végszavára vonatkozik. A küzdelem, mint életcél, már láttuk. A bízva bízás azonban mit jelent? A 3 kérdés elsejére az Úr kitérőleg felelt. Harmadikára az angyalok kara adja meg a választ. A második, az emberiség előbbre menése, anélkül marad, ha csak Úr válaszában a nagyság s erény szó nem erre vonatkozik. A végre, az ember elállatiasodására vonatkozik e biztatás? Abban bizony-e Ádám, hogy nem lesz ilyen az emberiség sorsa? Van író, aki azt mondja, hogy e szavak az álmokképek torzító s nem a valót ábrázoló voltára mutatnak. Pedig az álmokképek nem hamisak. A történet s az ész így bizonyítja. A végső jelenet is valószínűleg ilyen lesz a földön. Vagy arra vonatkoznak a végszavak, hogy előbbre megy az emberiség? Megy is, de ott van a végső fekiáltó jel, az állatiá aljasult eszkimó az egyenlítőnél. Vagy arra vonatkoznak a végső szavak, hogy ez elkerülhető lesz, vagy arra, hogy az önzetlen küzdelem jutalmaképpen lesz élet a síron túl is. A föld kihülése azonban el nem kerülhető.

Szerintem a bízva bízás csakis a lélek halhatatlanságára vonatkozik, különben a vérét oltó s a tömegetől kigunyolt nemes kebel nem találná meg jutalmát sehol. Mert az angyalok karának az öntudatra való hivatkozása csak félválasz. Igaz, az öntudat felemeli az embert, de ha az élet küzdele közt szűrődő s végre kiisztuló nemes szesz, a lélek, mely eszméivel előbbre vitte az emberiséget, nem kapta meg a jutalmát a síron túl, az öntudat s önérzet jutalmára való utalás gyenge vigasz. Pedig az Úr végszava jóakarathból fakad s nem lehet ámitó. Ha Lucifer nem az, az embert újra kegyébe fogadó Úr, ki fiának szólítja Ádámot, még kevésbé lehet ámitó. Az emberiség története Madáchig lefolyt, azon a színmű Ura sem tud változtatni, azt ígervén Ádámnak, hogy másképp lesz, mint megálmodta. Nincs tehát hátra más, minthogy e szavakat *az önzetlen munka jutalmaként elnyerendő síron túli életre, a lélek halhatatlanságára vonatkoztassuk.* (Madáchnak Erdélyihez írt levele szerint az Isten gondviselő és vezérlő kezére vonatkoznak). Igaz, hogy nagyon bizonytalan az ígélet, halk a biztatás hangja, de akkor Lucifernek tovább nem is lenne dolga az emberiség életében. Pedig őrá is kimondta az Ur a végzetét, neki is végig kell szenvedni a maga tragédiáját. Ellentétnek látszik az, hogy Lucifer az első emberpárt a

halhatatlanság fájáról akarja etetni az örökélet gyümölcsével, a XV. színben pedig kétségbeejtven, a halálba akarja kergetni. Amott úgy, itt így győzött volna az Ur ellenében. Amott az Ur nem engedhette meg, hogy bűnössé lett ember örökéletű legyen, emitt azt nem engedheti, hogy meghaljon az emberiség s örök halál legyen a nemes felett. (Pintér s Voinovich szerint annak, hogy az örökélet fájáról nem engedi enni az Ur Adámékat, nincs költői magyarázata). És így magának az embert majdnem halálba kergető Lucifernek tragédiája megköveteli, hogy a lélek halhatatlan legyen, de követeli azt is, hogy a síron túli étellel való biztatás bizonytalan legyen. Mert ha egész nyíltan kimondaná az Ur a szót, akkor Luciferre többet nem hallgatna a ember, akkor Lucifernek nem volna további bűnhődése az önhittségért. Ezzel a bizonytalanul biztos reménnyel indul Ádám neki az álmában látott történet valóságban való végigélésének. Pintér Jenő kiadásában megjegyzi, hogy a lélek halhatatlanságára s az isteni jutalomra való utalás következtében a XV. színben Ádám tragédiája Lucifer tragédiájává változott.¹ Voinovics is megjegyzi, hogy Lucifer

Összegezve okoskodásom végeredményét, kimondhatom, hogy az Ur végszava a lélek halhatatlanságára céloz s a sírontúli életre utal. Itt kapcsolódik a vallásos érzésbe a hazafias érzés. Bujdosunk a földi téreken s az itteni életünk csak arra való, hogy önzetlen munkát végezve, érdemeket szerezzünk az égi haza polgárságára. Elveszíthetjük a földi hazát, de nem vész el az égi. Az ötvenes évek végének lassan bízó hangulata Madách lelkében még ilyen megnyugvást talált. Testvéreinek halála, a szabadságharc bukása épúgy töprengésre készíteti, mint Csák végnapjainak átdolgozásakor az 1861 i közállapotok. E darabban a „Rozgony mezején elesettek“-ben a szabadságharc halottjait siratja s a küzdelem ellanyhulásában a hatvanas évek lohadni kezdő ellenállását gyászolja. Az 1860–61-ben írt Mózes célzásai még világosabban utalnak a közállapotokra. A Civilisator a Széchenyi Blickjének hatása alatt készült. Az Intés című költeményében is hazafias célzás van. Hazafias hangulathból fakadt főműve is. Ezt jelenti ránk, *magyarokra* nézve az Ember tragédiája.

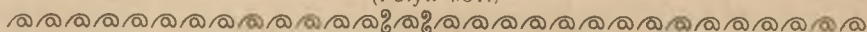
Hogy a magyar szellemet mennyire megtermékenyítette e mű, arról Zichy Mihály genialis rajzain kívül Baross Gyulának a Budap. Szemlében (1923. 555) közölt tanulságos kimutatása beszél. 3 illetve 15 nagyobb művön érzik a drámai költemény hatása.² Amit pedig róla írtak, az egy egész kis könyvtárt tesz ki. Mert a remekműnek Nisard szerint, épen az a sajátsága, hogy ki nem lehet méríteni. Mindenki megtalálja benne, amit keres, sok pedig azt, ami hiányzik

¹ V. ö. Lucifer tragédiája című cikkemmel (Sp. Ref. Lapok 1914. III.) s Kristóf válaszával (Petőfi és Madách II. kiad.) az Urral vívott harcában küzdő és legyőzött, drámai sőt tragikai személy (329 l.) Ezt jelenti ránk *emberekre* nézve e mű.

² Napjainkban is jelent meg egy mű, Gy. Kiss Bélától „Az új Ember tragédiája“ címmel Ujpesten, mely 19 képben, a modern élet képei közt vizsgálja a férfi és nő viszonyát, a dicsőségvágyat stb. Tanúsága az ember ember marad mindig.

belőle. Érdekes lesz egynehány példát felhozni a vélemények különbözőségére Szász Károly például magasztalja a költőt, hogy a világtörténelmet felhasználta. Alexander még a gondolatát is hibáztatja annak, hogy Madách eszméi megvalósítását a történelemre bízta. Erdélyi elítéli azt, hogy összüleinket nem a hagyomány szerinti öntudatlan boldogságban állítja elénk s meghamisítja a bibliai fáraót is, a szocializmust pedig gúny tárgyává akarja tenni. Madách azt állítja az Erdélyihez írt levélben, hogy ő az egyes részek tárgyát komolyan fogta fel. Heller felpanaszolja, hogy a zsidóság kimaradt a műből, Alexander Jézus hiányát érzi, Haraszi a reformációt. Bayer szerint a képeket az ördög furfangosan eszeli ki, mások szerint Lucifer nem csaló. Beöthy szerint Lucifer az ember kétségbeejtésére s fizikai megsemmisítésére tör. Kármán szerint nincs egy világos hely sem a drámában, mely ezt igazolhatná. Erdélyi szerint az egésznek ellentmond a dráma törvénye s a mű helyes címe Az ördög komédiája lenne, szerény véleményem szerint: Lucifer tragédiája stb.

(Folyt. köv.)

Öcsémhez.

Kicsiny vagy még, nem tudod mi az élet
 Ne is tudd meg azt egyhamar,
 Légy gyermek előbb, mintsem férfi lennél
 S ne kérd, hogy élted tőled mit akar.
 Hisz boldogságnak gyermekkor tanyája,
 Eredj, légy boldog! játssz! menj, fuss tova!
 Ki boldogtalan volt gyermekkorában,
 Az nem lesz boldog már többé soha.
 Eredj, szőj álmot fényes napsugárból,
 Gyűjtsd koszorúba mostan a reményt,
 Hisz csüggedt szívvel jární a világot
 Öreg korodban lesz időd elég.
 S ha majd az élet később mostohább lesz
 És visszakéri az adott virágot,
 Adj hálát akkor is majd Istenednek
 Gyermekkorodban amiért megáldott.

Bartalos István.

Nyaklánc.

Irla : *Senex.*

A Matyi fesztung hármas szobájának rozsdás vaskályhájában már vagy egy hét óta duruzsol délutánonként a tűz. A lámpagyújtás-előtti homályba ingerkedve szurkált bele a láng sápadt fénye, néha végigmeszelt a falon, a gerendás menyezeten, végigtapogatta az ágyakat, a széthányt asztalt, aztán a kályhának egy rosszaló szemhunyorítására ijedten szökkentek vissza a parázsra.

Milyen kedves ilyenkor ez a vedlett diákkamara. A lakótársak ilyentájt már összemelegednek egymással, egymásba szakadó szavak, összevegyülő nevetések, a lelküknek szervuszra kinyújtott ezer apró keze keresik egymást, fogóznak össze s nyitogatják még jobban a szívek ezer kis fiókjának ezer csepp lakatját.

Nánássy Sanyi az ágyán fekszik, tenyere a gimn. VI. o. gondjaitól hervasztott feje alatt. Kun Laci úgy ül az asztalnál, amint a predikáció tanulást abbahagyta. Ő ugyanis már karácsonykor legációba megy, s ha Papp Zolit meg akarja bosszantani, csak mendikánsnak hívja magával. Most azonban már egy hét óta nagyon komoly dolgokról beszélgetnek. Lányok, szerelem! Csupa Gyuri öléből lecsuszott a könyv és nagyot koppant a deszkán. Délután vette ki az önképzőkörből, mert nagyon a szemébe vágott a címe: Hősökről. Valami Czarlile, vagy ki írta, nem fontos, csak tudni akarta, kik a hősök, mert ő is szerette volna megpofozni Sibunt, aki a multban felírta a lányok szobájának az ajtajára. hogy libaól és tizkettót futni százon Terike előtt és elszavalni fülehallatára a Riasztást mennydörgő tapsok között.

Mészáros Tibi, vendég a Bodnár gárdából, nagyot piszkált a tüzön, mely most élesen megvilágította huncut, piszeorru profilját.

— Hiába! A lányokban csak csalódni lehet. Nem érdemes szerelmesnek lenni. A lányok csak ostoba beszélőgépek, akik kinoznak, ha nekik jól esik. Erős akarattal és egy kis filozófiával nők nélkül is meg lehet élni, Tibi, ne szikráztasd úgy azt a kályhát, mert meggyúl a frizurád.

— Hát barátocskám, bolondokat beszélsz, ezt biztosan mind a bátyádtól hallottad és most minden felgimnázistához illő meg gondolás nélkül leverklized. Nekem ne predikálj, mert még nem vagy legációban. Különben is megjósolom neked, hogy Deretkére mégy, ugyis szerelmes leszel a pap lányába. Lefogadjam?

Kun Laci hallgatott. Bizony, nem lehet tudni mit hoz az ünnep. Gyuri alatt megreccsent a szék. Felállt, kitapogatta a kalapját, bele-szuszogta magát a kabátjába és hirtelen kiment, az ajtóból duhantva vissza egy elharapott szervusztok-ot.

— Igen barátocskám, hevült tovább Tibi, szerelmesnek kell lenni. Mindenkinek. Neked is. Mert ez a rendje a dolognak és ezért vagyok szerelmes én is. Sanyi is, Zoli is, Gyuri is.

— Micsoda? — kiáltott Sanyi, az ágyáról lepattanva, hogy Gyuri szerelmes, Gyuri? Ezt meg már honnan szedted.

— Barátocskám, azt először is a magam egyéni következteté-

sével sütöttem ki, másodszor maga Gyuri vallotta be nekem tegnap. És ezentúl minden héten megkínál 15 kávé krém és egy tábla csokoládé erejéig, azonkívül cigaretta kvantum sátság.

— Ne beszélj! A fősvény kutya. Tudod, hogy tegnap volt a születésnapja? Először le akarta tagadni, de láttuk a tavalyi bizonyítványát, aztán egy nyomorult teázással szurta ki a szemünket, pedig most is van pénze, mert minden két hétben kap az apjától.

— Hát barátocskám, most itt lenne az idő a visszafizetésre.

— De kibe mert szerelmes lenni ez a fukar félnadrág?

— A mi Terikénkbe. Te fiuk, most márt értem, mi az a paradoxon, amit Bajusz magyarázott a stilisztikán. Bodnár bácsi, meg a lánya. Ilyen csunya embernek ilyen szép lánya. Hát bele is habarodott a Gyuri alaposan. Most is azért ment, hogy lássa, mert Terike ilyenkor jön haza zongoraóráról.

— Honnan tudod?

— Tegnap vallotta ki, mikor megcsíptem a kapunk előtt, akkor ígérte meg a kávékrémet, meg a cigarettát is.

— Hallgatásod fejében?

— Csudát. Annál sokkal fősvényebb, s annál neki is több esze van. Aktív közreműködésem fejében.

— Te még segíted . . . ?

— Sőt ti is segíteni fogtok. Bízátok csak rám az egészséget. Én intézek mindent, ti csak szítsátok a lángot.

— De hát mégis, hogy gondolod az ügyletet?

— Barátocskám, azzal ne törődjétek, ha a költői igazságszolgáltatás a Bánk-bán ba megelevedne, az se tudná jobban elintézni ezt a dolgot. Figyeljétek csak a helyzetet, mindjárt jó a hősszerelmes.

— Szervusztok! Sanyi, mit röhögsz annyira. Biztosan megint kiszedtétek a deszkát az ágyamból.

— Ne tratyogj pajtás, nagyobb dolgokról van itt szó. Örömhírt közlök Veled szerelmedről.

— Tibi, te bitang, nem hallgatsz! Ezt ígérted?

— Ne beszélj barátocskám, először is tudod, hogy mindenben engedelmeskedned kell, másodszor pedig becsületszó, csakis becsületszó, és ők is segíteni fognak.

— Természetesen Gyurikám — nyugtatta meg Papp Zoli. Mint lakótársak, osztálytársak és barátok tőlünk telhetőleg elő fogjuk mozdítani a te ügyedet.

— Ne vicceljétek fiuk . . . Izé . . . köszönöm, de ne szóljatok . . . Beszélj hát Tibi, mi az az örömhír.

— Hát pajtás, én annyira komolyan kezdtem a dologba, hogy máris jelentős eredményeket értem el. Vonzalmadról beszéltem Terikének és ő érdeklődött utánad.

— Érdeklődött? Hát aztán? Több semmi?

— De értsd meg, érdeklődött barátocskám, érdeklődött. Ez nagy siker. Ezzel megindult a hadjárat, amelyhez most, ahogy Döfi mondta történelmen Montekukoliról márcsak három dolog kell: Először is, másodszor is, harmadszor is: pénz. Ez a fő barátocskám.

— Minek itt a pénz, Tibi!

— Ha nem érted szerelmi dolgokban a dürgést, ne beszélj. Hát minek volna, minthogy veszel egy kiló csokoládét és elküldöd neki.

— Neki . . . Aztán?

— Csudát, átadod nekem, én átadom neki a te nevedbe.

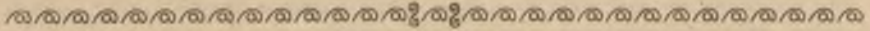
— Tibi. Tibi.

Bizony, fő a tapasztalat. Első a hangulatkeltés, megismerkedés, séta, persze, ha korcsolyázni tudnál, a jégen is, aztán meglepni valamivel. Parfüm. Finomat, mert ez imponál a nőknek és kedvezőleg hangolja őket. Mert érteni kell a lélektant pajtás, nem hiába mondja Süfök logikán a hedetedikbe.

— Ha tudátok fiuk, milyen keserves az a szerelem!

— Hát így van az Gyurikám, biztatta Kun Laci a fűtött szobában is hüledező új szerelme. En is azért megyek legációba. Mert férfi sorsa a nő, barátom!

(Folyt. köv.)

Más a nóta . . .

Irta: Mauks László

Rám borúlt az éjék árnya,
S virrasztó csend némasága . . .
Kicsiny kályhám hűlt parázsát
El-elnézem . . . s álmodom . . .
Egy szőke lány vallomását
Bús kétséggel átkozom.

Mért jár vissza az az emlék
Hol sok álom s vágy szülemlék? . . .
Szerelmes nyár, boldog órák
Mikor szívünk összeforrt . . .
Újra érzem búcsúcsókját
Melyben a meny üdve volt! . . .

Messze jöttem, sírt a lelkünk
S úgy hittük, hogy a szerelmünk
Nem múlik el! . . . de azóta
Megtudtam, hogy hűtelen
A lelkemben más a nóta
S temetgetek szüntelen . . .

Künn viharzik . . . éjfélre jár
Boldog kire nyugalom vár . . .
Sorsotokon elmerengek
Lángszerelmek . . . tűzparázs . . .
Elmaradtok . . . s csak keservek
Maradnak és tünt varázs! . . .

Karácsonyi vágyakozás.

Irta: *Horkay László.*

A téli este fagyos merevségével nehezedett a kis városkára. Fagyos utca, siető fagyos arcok. A külső egyáltalán nem árulja el, hogy a szeretet nagy ünnepére, annak vidám előestéjére készül ifjú, öreg. A külső kép teljes ellentétben az ünnephez fűződő meleg, barátságos hangulathoz: rideg, zárkózott, magába vonuló. E kiáltó ellentétből annál élesebben ri ki a szívek reménykedő melegsége, kedves bizodalma, gyermektegy vidámsága.

Mennyi váraozás s boldog beteljesülés mindenfelé!

A gyermeki lélek szent váraozása, amely számára a karácsony: kívánságok meghallgatása, szépen díszített karácsonyfák ragyogása, csillagszórók vidám játéka. Ezekhez csatlakozik halvány emlékezés a Jézuskára, az örömök adójára, aki jó a gyermekekhez, aki évről-évre ellátogat adományával az őt szerető fiúkhoz s leányokhoz. S menyire elhalványúlnak a gyermekek e nemes vágyakozása mellett a felnőttek vágyakozásai! éreznek e vágyakozást s milyen vágyakozást éreznek a szeretetnek eme testet öltött ünnepe után?

... Gondokban gazdag arcú napszámos lép be szegény, rozoga viskójának ajtaján. Munkája néhány napja nem volt. Amúgy is csak arra elég mindennapi keresménye, hogy édes gyermekeinek rimánkodó száját be-betömje egy-egy karéj kenyérral. Vasárnap is csak annyiban öltenek ünneplő ruhát, hogy a hét szennye által megviselt ruhát tisztára mosva öltik magukra.

Mégis elment, hogy legalább ez egyszer fehér kenyérral kedveskedjék gyermekeinek s tegye előttük kedvessé Urunk születését. Gyermekei között vannak iskolások is, kik az utolsó napokban sokszor hallottak a jó Jézuskáról s boldogabb pajtásaik ajkáról a karácsony-esti váraozás is hangzott feljűk. Ők is várták hát a Jézuskát!

A jó napszámosnak enyhült némileg gondja, hogy sikerrel járt vállalkozása. Előre örvendezett gyermekei örömének.

Amint benyit a földes szobába, a kis Boris szalad eleje:

— Édesapám, mihozzánk is el fog jönni a Jézuska? — s kedveskedve simul atyja durva ruhájához s öleli át térdét.

— Nem tudom, kis lányom — tér ki a kérdés elől apja. — Ő szereti a szegényeket. Szeret titeket is, ha jók vagytok.

— De, édesapám, kösse meg a kutyánkat, mert akkor majd nem mer bejönni a Jézuska! Emlékszik-e rá, hogy tavaly is így volt? I fordul kérdően apjához. — Oszti a Solthy kisasszonyhoz vitt be mindent a mi számunkra: süteményt, cukrot, meg még kis ruhát is. Kösse meg már a kutyánkat! — esdekel apjának.

Az emlékezés reményt kelt a napszámos szívében. Titkos reménykedését, amelynek nem mert eddig hangot adni, fokozta leánykájának kedveskedő felemlítése a múlt karácsonyestéről. Akkor is ilyen elhagyatva voltak. Akkor is így várták gyermekei a Jézuska születését. S reménykedésük boldog valósággá lett. Hátha ez éven sem felejtkeznek el róluk? Hátha ez este is kipótolják az ő szegény ajándékát? Hátha lesz az ő gyermekeinek is gazdagabb Jézuskájuk?!

Szinte biztosra veszi reményének megvalósulását, mikor lehajol leányához s megcsókolja homlokát.

A kutya vakkantása hallik be.

— Hatha most akar bejönni a Jézuska? Nézzen már ki édesapám! Ugy e mondtam magának, hogy kösse meg a kutyánkat! Jaj Istenem, ha csakugyan Ő akarna bejönni s most nem tud?! — húzta sopánkodásra apró ajkait Boris.

A napszámos esetlen lépteivel az ajtó felé ment. Kivülről kopogás, néhány dobbantás hangzik.

— Jön a Jézuska! — vált határozottá Boris hiedelme.

De erre ugrottak már a többi apróságok is mind Jani a kályha mellől, Józsi az ágyról s még az apró Zsuzsika is hevesebben szorította meg az anyja kezét s húzta le fejről a kendőt.

Mire nyílt az ajtó, az apróságok már mind ott lábatlankodtak. Vigyázni kellett a Jézuskának, ha be akart menni. De hát jó az a Jézuska s vigyaz arra, hogy kicsinyeinek baja ne essék!

Solthyné lépett be kosárával a karján.

— A Jézuska nem tudta kinyitni az ajtókat s nálunk rakott le egyetmást! Itt van ni a kosárban!

A kis csöppségek kíváncsisága előcsalta a kosárból az ajándékokat.

A keztyű az enyém, mert nekem fázik a kezem! — mondta Boris s hirtelen elvette az asztalra kirakott holmik közül, hogy jogát érvényesítse. Már húzni is akarta kis kezére, de nem megy sehogy; nem volt még neki soha ilyen, nem ismeri a módját.

A jó Solthyné szeme csakhamar vígan lakomázó, derűs arcú csöppségeken, gyermekei örömeinek örülő apán s anyán nyugodott meg.

Milyen könnyű a szegényeket megelégtíteni! Milyen könnyen lehet okozója kicsinyek és nagyok boldogságának!

... Mennyivel kedvesebb s melegebb lenne számunkra a szeretet örömnépe, ha a mi vágyakozásunkhoz hozzácsatlakoznék egy újabb karácsonyi vágyakozás!

„Aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be!” (Mát 18: 5.)

~~~~~

Fatalizmus.

Mi a csillagokban van megírva,
 Azt ember le sohsem törüli
 Az nagy, szent, igaz, örök végzés
 Ami elől nincsen kitérés
 S az ember sorsa túrni, túrni . . .

Bartalos István.

Piros tintával . . .

Senex.

Kesergő szerelmeshez.

Van olyan bánat, amely talán még vigasztalan, sok bánatot megvigasztal már a vig asztal is, de nincs olyan bánat, amely vigasztalhatatlan volna.

Úti tanúság.

Tanulhatunk a keréktől, legalább abban, hogy minden fordulatot az „*agya*“ körül tesz meg.

Tapintatlan társalgónak.

Egy eldobott szó, egy odavetett megjegyzés néha nagyobb kárt okoz, mint egy odadobott — kézigránát.

*

Belétkörő szófulánkokat lehetőleg gyorsan ki kell operálni, mielőtt gennyedésbe mennének át.

Adalékok az emberismerethez.

Aki olyan, mint egy harapás kenyér, abba csakugyan sokan beléharapnak.

*

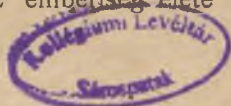
Némelyik ember olyan, mint egy megfordított szőnyeg: csak határozatlan színfoltokat, goromba burkolásokat látni rajta — a színe, jelentése a belső oldalán van.

*

Nemcsak báránybőrbe öltözött farkasok vannak, hanem farkasbőrbe öltözött bárányok is.

Apokrif floskulusok az életről és társadalomról.

A társadalmi élet a világ nagy uccai csatornája. Minden ember mikrokozmosz. És pedig mennyiféle „kozmosz.“ Szép, jó, gyöngéd, szerető, csalódott, haragvó, telhetetlen, áradó, száraz, romlott, undok — a világ összes mellékneveivel társult fajtái a mikrokozmoszoknak. Ezekből a kisvilágokból annak csapjain és nyílásain: beszédében, tekintetében, írásában, festményében, szobrában, muzsikájában — a világ összes foglalkozást jelentő igéivel és főneveivel jelölhető egyéb résein keresztül szivárog, szüremlik, csepeg, csurran, permetez, buggyan, spriccel, fröcsköl, záporoz, szökell, lövell, folyik, csordul, árad, ömlik, zuhog, szakad, hömpölyög, zúdul elő ennek a világnak minden nedve, ki a földnek minden részére, mellyel az ember testelke érütközik, — Ennek a végtelen, multból özönlő, jövőbe siető, jelent iszapoló, termékenyítő, seprő, nivelláló, torlasztó, zátonyrakó, csónakringató, hajózúzó folyamnak, deltája, ártere, torkolata, ártere, öble, tömlője, rezervoírja, kloakája, tava, tengere az emberiség élete a földön: *a társadalmi élet.*

Irodalom és kritika.

Szigethy Ferenc: Vidéki versek. (Sylvester kiadás Tahitótfalu.) — 58 kötetményből álló kötetet adott ki Vidéki Versek cím alatt Szigethy Ferenc balajti ref. lelkész, Közölnyünk volt szerkesztője. E versek tárgyukat legnagyobbbrészt a falusi élet tiszta fertőtlen levegőjéből veszik. Amig a messze nagyváros mulat, ő addig meglátja a faluban, a csendben a tiszta ős eredeti művészt, amelyhez kontárkéz nem érhet el. Nem véletlen az, hogy mint költő papjaink, Tompa-, Szabolcska is — mélységes hódolattal borúl le e versek szerzője is a természet alkotója előtt. Nagyon mély érzésű, meleg hangon éneкли meg a családi kör rajongó szeretetét, a természet képtárlatát, a falu, a csend békés, nyugodt életét. Magunk előtt látjuk lelkén keresztül a falusi reggel felkeltét, a természet színpompás festményeit s vele együtt nézzük a végtelennek mondott csillagos eget.

De ez idilli hangokon kívül megszólal a kötetében az aggodalom hangján a tiszta költészet szeretete is. Fáj neki, a mostani városi irodalom bizonytalan zavarossága s fáj, hogy tisztán csak vidéken lehet megszólalni. Fáj, hogy mint Csokonainak, nem hatol el az ő szava sem a városok szívéig s ott kell hervadni lelke virágjainak a völgyben, mint Poétás Nagy Istvánnak . . .

Vidéki csendben születtek e versek, a város zajos életében nem találtak volna talajt. Mesemondója a jó Csend anyó. De nem azért merül el a csendben hogy a falu minden nyugalalmát, sokszor tétlenségét szentesítse, hanem valami szent elégedetlenség tölti el szívét ezekkel szemben s az egyhangú unalomba lelke szomjazik valami állandót, örököt. Megérzi, hogy nem elég ékesség a falusi ablakokba csupán csak a muskátli.

„... Nyissátok ki a szemeteket jobban közelre néző kicsi ablakok . . .“

Ilyenkor előttünk áll a költő egész lelke.

„Nekem az élet nagyvihart nem adott,
Én a mély csendbe fáradtam bele
S nincs fárasztóbb, mint nézni, hogy a csendnek
Nincs élete.“

Kevés számu bibliai tárgyú költeményében, mint elbeszélő áll előttünk.

Sz. F. minden költeménye lelkének egy-egy igazi őszinte élmenye, meleg költői hangon kifejezve. Nem beszél sokat, nem papszkodik, de minden sora a tisztaság és szépség alkotójának dicsérete. Előszót Szabolcska Mihály írt a kötet elé.

Amikor a legnagyobb örömmel vesszük kezünkbe és ajánljuk olvasóinknak a kötetet, amit a volt pataki diák, egykori szerkesztő lelke szült, ígéretet is látunk benne, hogy nőnek, terjednek majd a vidéki versek s nő velök együtt ez a tiszta irány is egyszer csak eléri a városok szívéig is és megszólal ott is az eredeti nemesebb alapon álló tiszta magyar költészet.

Cserkészestély. Kedves ünnepségnek volt színhelye a konvik-tusi nagyterem nov. 28-án este. Hosszú, fehérén megterített asztalok, teával, süteményekkel megrakva várták a vendégeket; izgatott, kipírult arcú sárgainges, zöldnyakkendő s fiúk sűrűgtek-forogtak az asztalok között. A Főiskola 134. sz. Hegyaljai Erő cserkészcsapata tartotta műsoros estével és teával egybekötött táborzáró ünnepélyét, amely méltán megérdemli, hogy lapunk eme rovatában foglalkozunk vele.

Már maga az ünnepélynek teaestély keretében való megrendezése sikerült gondolat volt a csapat vezetőségétől. Ma a mi kisvárosi közönségünket, a különféle bálók és műkedvelő előadások annyira igénybe veszik, hogy ilyenek rendezése a legnagyobb kockázattal jár; ellenben egy műsoros estélynek teázással egybekötött megrendezése, már csak csak újságánál fogva is érdekes lesz mindeki előtt.

Az ünnepély programjában hibát nem találtunk. Kedves, egyszerű, de megkapóan meleg és közvetlen volt minden száma, anélkül, hogy ez a közvetlenség a művészi rovására ment volna. Csathó József és Harsányi László zongoraszámai, Fejér Ferenc és a kis Kőrösy Potyi szavalatai, a cserkészcsapat zenekarának hegedű quartette, mind megnyerték a közönség tetszését. Az ünnepély központját a „Cigányok a táborban“ egy felvonásos vígjáték és „A cserkész ahol tud, segít“ egy felvonásos színmű előadása képezte. Az előbbi kacagtató maszkjaival gyakorolt felvidítő hatást, az utóbbiban azonban ott égett a cserkészlet igazi lelke, a magyar cserkész önfeláldozó szeretete embertársai iránt. A mi műkedvelői előadásoktól megcsömmörölt közönségünkben bizony nem maradt szárazon egyetlen szem sem a Kovács Laci szomorú históriájának láttára. Neveket nem említünk, de műkedvelőktől régen láttunk ilyen szeretettel, megértéssel előadott darabot.

Pataki cserkészek, régi diák tradíciók új őrei, továbbra is álljatok híven a vártán!

y—n.

Diákadomák.

Senex.

Nem hiába hívták Drabák hitészt „Koponyá“-nak, valóban jókora fejjel ajándékozta meg a Teremtő. Egy délután épen második emeleti szobájának ablakán kikönyökölve eregeti pipájából a füstöt, mikor hallja, hogy egyik cimborája rémülten kiabál és integet alulról:

- Te Drabák, húzd be rögtön a fejed!
- Miért húzzam be a fejem?
- Felbillenti a kollégiumot.

*

Gerhes, a főiskola hős szavalója Berzsényi halhatatlan ódáját
menydörgi egy ünnepélyen:

Romlásnak indult hajdan erős magyar!
Nem látod Árpád vére miként fajul?
Nem látod a bosszús egeknek nyomorait ostorúlt hazádon?

*

Farkas joghallgató úr épen a tegnapesti kiruccanás eseményeit részletezte a kamarások előtt, midőn látja, hogy az ablak alatt fel-tűnik Gutmán úr alakja, arcán azzal a megmásihatlan elhatározással, hogy most törik szakad, behajtja ama bizonyos záros határidejű tartozandóságot.

Más kiút itt nem volt. Farkas bevágta magát az ágyba, a lakótársak letakarták s siettek a betoppanó Gutmán urat felvilágosítani:

— Nincs itthon Farkas úr Gutmán bácsi!

— Nem baj kérem, ráérek, megvárom, míg hazajön. Azzal kényelmesen letelepedett, pont annak az ágynak a szélére, melynek keblében Farkas hallgatott, mint egy ma született bárány.

Túrte Farkas némán, ameddig túrhette, de mikor Gutmán úr még egy óra múlva is lankadatlan buzgalommal értekezett a kuncogó lakótársak előtt az ócskászat és műrégészet titkairól, odalett minden béketűrése, kipattant a takaró alól, hogy Gutmán úr majd a plafonig ugrott rémületében, s ráordított falrengető hangon:

— Mit keres maga itt Gutmán?!

Ámde Gutmán úr ekkorra visszanyerte lelki és testi egyensúlyát s az őszinte csodálkozás s kellemes meglepetés hangján nyájasan kérdezte:

— Jó reggelt kívánok Farkas úr, hát már haza tetszett jönni?

*

A Reho gárda diákjai reggel elhatározták, hogy estére kacsát esznek. A háziasszony hízott rucáiból. Sülve. Sőt jogosan és önkéntes megajánlás folytán.

Még azon délelőtt a kacsák eltűntek. Hiába volt minden kutatás, szomszédokban, utcán, Bodrogszemen, sehol semmi nyom. Az asszonyosság kialvó reménnyel biztatta a diákokat. — Jaj fiaim, ha megtalálhatnátok, egyet megsütnék nektek belőlük.

És csodák csodája, erre a biztatásra nemsokára előkerült a három ruca. Nem is érezték magukat olyan rosszul abban az ókútban, mely az udvar végében évek óta le volt deszkával földve s melybe őket diák kezek gyöngéden behelyezték, majd ismét kivették.

A Reho gárda diákjai este kacsát ettek. Sülve. Sőt jogosan.

Hirek.

Elekczió.

A romantikus diákélet legkedvesebb emlékei újulnak fel a pataki diák lelkében mindannyiszor, valahányszor a feketetáblán megjelenik a szénior úr felhívása, hogy mikor lesz futás, hűzás, skribátus, elekczió, melyik ünnepek nem kérnek legátust stb. Ettől kezdve az elekczió és legáció az állandó téma a legándusok között.

A mostani 19-én tartandó elekczióra is nagy izgalommal készül az ifjúság egyedül Janka Géza nyugodt, mint első diák, mert csak előre nem vehetik el a kiszemelt ünnepet. Ugyanakkor kezdődik a vakáció és január 4-ig tart. Utána beáll a gyászkorszakot jelentő kolloquiumi idő és febr. elején ér véget.

Addig is jó vakációt és legációt fiuk!

Bakó Gyula. A halál zord keze most sem kimélt meg minket s letört közülünk egy gyenge csirát, aki még alig hagyta el gyermeki játékait és lett az Alma Maternek legfiatalabb, de sokat ígérő neveltje. Bakó Gyula I. gimn. tanuló e hó 13-án hosszas szenvedés után meghalt. Kedves kisdíák testvérünk! Nyugalmad legyen csendes „Te túl vagy már s nincs kétség útidon.“ A síró szülőket pedig vigasztalja meg az, aki minden könnyet letöröl. Temetése 14 én volt a Kórus részvételével.

Lévay emlékünnepe Főiskolánkban. Dec. 13-án ünnepelte Főiskolánk a „legnagyobbak közül való magyar költő“ Lévay József születésének 100 éves évfordulóját. Az ünnepélyt a Kórus a magyar Hiszekegy éneklésével vezette be, mely után Novák Sándor főgimn. tanár méltatta a „harmónia és bölcs mosoly költőjét.“ A hatalmas tetszéssel fogadott beszéd után Batta Sárika III. gimn. bájos közvetlenség-

gel szavalta Lévay „Születünk“ c. költeményt. Nagy József IV. h. h. kóruselnök hegedűszólót adott elő a Kórus eredeti dalegyveleget énekelte, majd Harsányi Gy. V. g. o. t. Mikes-t szavalta, P. Horvát György pedig Lévay költeményeiből olvasott fel. A Szózat kar és a Himnusz közénekélése fejezte be a kedves hangú ünnepélyt.

Tanáraink a Tisza István Tud. Társaságban. E hó 11-én tartottak Harsányi István és dr. Gulyás József pataki tanárok székfoglalójukat a debreceni Tisza István Tudományos Társaságban. Tanáraink mögött fényes irodalmi múlt áll, többek között Debrecen nagyszülőltének Csokonai költeményeinek kritikai kiadása elévülhetetlen érdemük, Harsányi István Miskolci Csulyak Istvánról, dr. Gulyás József pedig a Perényiekről tartott felolvasást.

A Magyar Dalosszövetség — a Kórusról. A Magyar Dalosszövetség hivatalos lapja a Magyar Dal

a soproni orsz. dalversenyéről kiadott ünnepi számában Kórusunkat ismertetvén, többek közt a következőket írja: „... a magyar énekkari dalkultúra (dalos ügy) a Sárospataki Főiskolai Énekkar alakulási évéig a XVII. századig vezethető vissza, így a Főiskolai Énekkar... a legrégebb magyar dalosegyületnek tekinthető.” Mint a lap ígéri, külön is fog foglalkozni Kórusunk tanulságos múltjával. Imé, múltunkban van öröm, a jövőt majd mások mondják meg, de a reménye a mienk!

Érettségi. Javító és kiegészítő érettségi volt gimnáziumunkban e hó 9 én. Akadémiánkról 6-an tettek kiegészítő érettségit a görög nyelv és irodalomból, mindnyájan sikerrel. Gratulálunk!

Rádió. A debreceni postaigazgatóság felkérésére közöljük, hogy a rádió-rendelet nov. 26-án életbe lépett. Az engedélyek megszerzéséért a kérvényt 20.000 K-ás okmánybélyeggel ellátva a helybeli postahivatalhoz kell beadni, valamint ugyancsak ott kapható minden részletes felvilágosítás.

Szerkesztői üzenetek.

Minden kedves olvasónknak teljes szívből kíván áldott és boldog karácsonyi ünnepeket a pataki diákok szárnyas követe a „Közlöny”, addig is, míg legátusaink személyesen adják át a Főiskola köszöntését.

Sz. I. Dayton. Igen türelmetlenül várjuk a folytatást. Eddig is azért nem kezdtük, mert „Hírt sem hallunk már felőled”. Életjelt és folytatást. Levél megy. Isten veled! — *K. tiszteletes úr!* A legboldogabb karácsonyt és újévet kívánnak a *Főisk. nyomdászok.* Nb. sorait nagyon köszönjük. Igen sokszor emlékezünk vissza az együtt töltött kellemes percekre. Levél ment. Szív. üdv.!

Gy. J. Pillsmarót. A lapokat küldtük új címedre. Egy kicsit elkéstünk, de reméljük, már megkaptad. Az új előfizetőnek is küldtünk minden számot.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Oláh István IV. é. hh.

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István
sütődéje.

Sárospatak legrégibb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss
péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Stendig S.

órák és ékszerész sárospataki üzlete,
a legmegbízhatóbb bevásárlási forrás
— Zseb és ébresztő órák, arany,
ezüst és mindennemű ékszerek a leg-
nagyobb választékban kaphatók. Villany-
izzólámpa minden számban Tungstram
gyártmány, 16.000 K darabja. Poschal
körte kapható. Kerékpár és kerékpár al-
katrészek Zseblámpák és friss elemek.

Mielőtt férfi, fiu- és gyermekruha
szükségletét beszerezni óhajtaná,
saját érdekében, keresse fel a
Városház alatt lévő 28 éve fennálló

üzletemet

ahol szép és dus választékban jó
minőségű és izléses szabású ru-
hákat, legszolidabb árban szerez-
heti be. Tisztelettel:

Weinberger Sámuel.

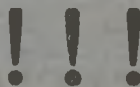
Kltüntetve Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

S á r o s p a t a k,

Kossuth Lajos-ucca 29-ik szám.
(Ref. templomközzel szemben.)

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talppal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vitelig, melyekből állandó raktára
is van. csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközöltetnek.

Ifj. Szepessy István

CUKRÁSZDÁJA

SÁROSPATAK,

(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi
torta és egyéb cukrász-
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-
ján rendelve is a legpon-
tosabban eszközöltetnek.

Vidékiek találkozóhelye!

Fodrász-

és borbélymunkák

legpontosabban eszközölteknék

Sárospatak,

a Patikaközszel szemben.

Dobozy István

a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

Czeisler Izidor divatárúháza **Sárospatak**

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-
harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők,
katonai cikkek, csipkék, rövid-, rőtös-
és kötöttárúk, férfi- és női fehérneműk.

Neumann Mór

Ajánlja dúsan felszerelt
illatszer-,
pipere-,
úri divat- és
szövött-árúit!

Kedvező fizetési feltételek!

Szántó Mór és Társa Utóda

Fióközlete:

Főüzlete:

Sárospatak **Sátoraljaujhely**

Felsőmagyarország legnagyobb ruhaárúháza és divattermei.

Óriási választék: férfi-, fiú-, gyermekruhákban és át-
meneti kabátokban. — Téli bundák, városi bundák,
angol bundák, bőrkabátok, szőrmés bekecsek, hosszú
és fregoli bőrkabátok, bőrbekecsek, angol raglánok
stb. békébeli minőségben és legolcsóbb árakban.
Szőrmeárúk nagy választékban. Angol szövetek rak-
tára. Uri divatujdonságok: selyem nyakkendők, sveizi
ingek, gallérok, harisnyák stb. legjobb minőségben.

Óriási sapka- és kalapraktár.

Választékunk a legnagyobb!

Olcso szubott arak!

Áraink legolcsóbbak!